

Virtuelna javnost zasula je društvene mreže lavinom komentara povodom toga što je Aleksandar Vulin uhvaćen u laži. Ministar vojni izjavio je u Valjevu da nije služio vojsku zbog slabog vida koji mu je danas još slabiji. Potom je apsolutni hit na internetu u Srbiji postao Vulinov davni snimak sa RTS u kome on navodi da se tokom NATO bombardovanja dobrovoljno javio u Bujanj potok, ali da tada vojsci nisu trebali pešadini, što je on bio po vojnoj evidenciji. U koju je mogao da bude upisan samo kao jugoslovenski vojnik.

Iako uhvatiti Vulina da priča neistine nije neki težak podvig, ipak nad ovim treba da se zamislimo. Ministar je politička ličnost i on u demokratiji ne mora da ima profesionalne veze sa resorom koji vodi. Niti je u ovoj zemlji uslov da je ministar odbrane služio vojsku - uostalom neki budući to sigurno neće biti, budući da je obavezni vojni rok ukinut.

Međutim, sve to ne znači da Vulin ima nesputano pravo da svoj resor politički zloupotrebljava. A politička zloupotreba prošlosti i sadašnjosti je stvarni Vulinov resor čime god se on formalno bavio u Vladi. On je zadužen

ENDI SERKIS Najpoznatiji nepoznati glumac

LIČNOST

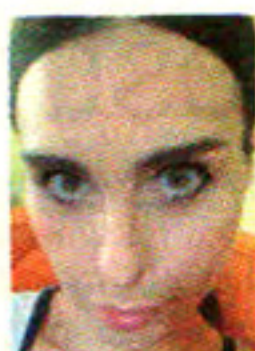
Danas

Kinematografija je daleko odmakla od svojih početaka u načinu na koji su nastajali junaci prvih filmskih fantazija. Ipak, iako je tone šminke i teške kostime zamenila digitalna animacija, iz ovih likova i danas se nalazi glumac, i to najčešće u gumenom odelu. Poslednjih godina bilo je poznatih imena, čak i oskarovaca, poput Benedikta Kamberbača i Lupite Njongo, koji su se upuštali u specijalnu vrstu glume koju nudi motion-capture tehnologija, ali samo je jedan glumac uspeo da upravo zbog igranja digitalno generisanih likova postane svetski poznat. U pitanju je Endi Serkis iliti Golum („Gospodar prstenova“), Cezar („Pleneta majmuna“), King Kong...

On je, dakle, onaj čovek u uskom, svetlećem odelu, na čije se pokrete i grimase kasnije digitalno ubacuje fizičnomija lika koju vidimo na velikom platnu. Budući da je postao jako uspešan u svom poslu, u Holivudu ga tako reći smatraju kraljem neljudskih likova i najpoznatijim „nepoznatim“

Obratila mi se Republika Srpska

Snežana
Čongradić

BELI LISTIĆ

Obratio mi se zapravo Pero Simić, savetnik predsednika Republike Srpske Milorada Dodika - ali, u ime svih građana ovog bosanskohercegovačkog entiteta, odnosno cele RS - koja, kako kaže, ne priznaje genocid u Srebrenici. Rekao mi je - Republika Srpska i gotovo svaki njen građanin smatra da u Srebrenici nije bilo genocida.

- OK, Republiko Simić.

Pretpostavljam da su ovaj ostatak, u čije ime ne govorite, građani koji su pobijeni u genocidu, odnosno porodice žrtava genocida.

Moram da priznam da mi je zastrašujuće i vrlo neprijatno da mi se na ovaj način obraća takav čovek, i to u ime svih građana RS, jer sam duboko uverena da u ovom postgenocidnom dobu Pero Simić i njegov šef Dodik predstavljaju produženu ruku genocida, preciznije - u aktuelnim okolnostima, politiku opasnu isto onoliko koliko je bila politika koja je dovela do genocida. O tome da je negiranje genocida, kao i propagiranje i slavljenje lika i dela najvećih balkanskih krvnika - Ratka Mladića i Radovana Karadžića, godinama unazad, verovatno jedan od najjasnijih i najbrutalnijih primera ispoljavanja krajnje neljudskosti, primitivizma, manipulacije, sramotnog i najjeftinijeg političkog profitiranja, koji zabada nož direktno u srce preživelih iz srebreničkog genocida, napisano je i izgovoreno beskrajno mnogo reči.

Takođe, o tome da takva politika (ako se takav odnos, zbog stepena brutalnosti, može uopšte nazvati politikom) predstavlja opasnost po bezbednost građana, kako u Bosni i Hercegovini, tako i u celom regionu, jer neguje i raspiruje žestoku međunarodnu

mržnju i netrpeljivost, koja je pre 22 godine i dovela do genocida - upozoreno je nebrojeno puta.

O tome, dakle, nema potrebe da pišem i ponavljam, to je jasno svakom iole razumnom čoveku, koji nije pod udarom jezive i sveobuhvatne propagande. Jasno je to i Peri Simiću, savetniku predsednika Republike Srpske, ali je želja za vlašću, moći, odnosno strah od gubljenja privilegija i mogućnosti da odgovaraju za propagiranje zla i mržnje, trovanja sopstvenih građana najopasnijim i najbeskrupuloznijim

Oni koji negiraju genocid, rečima da priznaju da se u

Srebrenici ipak dogodio strašan zločin, ali ne i genocid, imaju zapravo skrivene namere da relativizuju, ili u krajnjoj liniji negiraju da se tamo uopšte dogodio ratni zločin

stavovima o njihovim sugrađanima i najbližim komšijama druge nacionalnosti i vere preovladao i nagoni ih da nastave, da se ne zaustavljaju u svojim naopakim i bolesnim namerama - da sa pozicije vlasti, snažnom postgenocidnom propagandom širenja laži, drže kao taoce obične ljude, praveći od njih monstume bez trunke empatije prema žrtvama najbrutalnijeg masakra na evropskom tlu nakon Drugog svetskog rata.

Dalje, to da oni koji negiraju genocid, rečima da priznaju da se u Srebrenici ipak dogodio strašan zločin, ali ne i genocid, imaju zapravo skrivene namere da relativizuju, ili u krajnjoj liniji, negiraju da se tamo uopšte dogodio ratni zločin (da su pobijeni i dečaci i starci samo zato što su muslimani) a za

koji odgovornost snosi najviše rukovodstvo Republike Srpske, takođe, nema potrebe posebno isticati. Jer, da postoji istinska saosećajnost i javno izrečena svest o razmerama tog „zločina“, ne bi bio prioritet poricati njegov genocidni karakter, već bi stid i žaljenje naložilo osećanje nepristojnosti da se o tome misli i razgovara na takav način. Jasno je da Republika Simić - Dodik, dakle republika ekipe koja ima samo jednu političku ideju i okosnicu, a to je da negiranjem genocida zapravo nastavlja rat sa sopstvenim građanima drugačije vere i nacionalnosti, u mirnodopskim uslovima i okolnostima koji im onemogućavaju da stvarno zarate, pokušava da preživi ovim sramnim sredstvima. Preduboko su zašli u nečasnost da bi više ikada mogli da izvuku, da promene priču, jer kada ih građani, koje tako čvrsto drže u mraku svoje propagande, jednom budu prozreli, njihova politička sudbina je zapečaćena. A istorija, kada jednom bude napisana u udžbenicima njihove dece, zabeležiće ih kao najveće štetočine javnog interesa - a to je jasan otklon od onih koji su u njihove ime počinili ratne strahote i koji su njihove živote smestili u najmračniju istorijsku epohu. Umesto toga, Republika Simić - Dodik priređuje im predstave veličanja Ratka Mladića i Radovana Karadžića, zakopavajući njihove živote svake godine iznova, 11. jula, zajedno sa kostima žrtava njihovih najbližih komšija.

Građanima u čije ime je počinjen genocid tek je malo lakše od samih žrtava tog genocida. Njihov život je neprijatan, mučan, opterećen bedom, očajem, strahom od same reči genocid. Naime, posle ubijenih i njihovih porodica, najveće žrtve genocida su žrtve propagande negiranja genocida, projekta i temelja Republike Simić - Dodik.